

maatte have dette forelagt for os til sin Tid ikke som Noget, der kom Overtenskomsten ved, men som Noget, hvorom der ikke forgyves vil kunne appelleres til vor Billighedsfølelse. — Med Hensyn til det Vædringsforslag, som er foreslaet af Udvalget, skal jeg bemærke, at det ganske vist ikke kan have til Hensigt, hvad jeg allerede antydede, at stille de sjællandske Jernbaner, forsaavidt de nu ere pantsatte, som et særligt Aktiv. Derom staar der Intet. Udvalget har netop undladt at foreslaa at optage en saadan Bestemmelse i Loven, fordi man betragter det som en Selvfølge, at Staten ikke kan og ikke vil forandre dette Pant eller forringe det, saa længe der hviler thinglæst Prioritetsskjældb paa det, og Udvalget er enigt med Ministeren i, at, fordi man bestyrer dette Aktiv, disse Baner, sammen med de andre Baner, forringes ikke Pantet, eller forstyrres i mindste Maade det hele Forhold, som her er omtalt. Vi have altsaa ikke fundet det fornødent at optage en Bestemmelse derom, ligesom jeg anser det for givet, at den Omstændighed, at det er et særlig bogført Aktiv, ikke forhindrer, at samtlige Baner bestyres og drives samlede. Vi have heller ikke fundet det nødvendigt at optage en absolut Bestemmelse om, at Banerne skulle styres af Regjeringen, det betragte vi som en Selvfølge, og at de af Hensigtsmæssigheds-hensyn ville blive bestyrede og drejede sammen med de andre, mene vi ogsaa. Naar vi have foreslaet en anden Affattelse af § 1, sidste Stykke, er Hensigten kun den — jeg pointerer det — at vi ikke ville give Regjeringen den samme udstrakte Myndighed i Overgangstiden med Hensyn til Fastsættelsen af Læster og slige væsentlige Forhold eller navnlig — lad mig holde mig punktuelt mere derpaa — i Overgangstiden give Regjeringen den samme Bemyndigelse, som den under de nuværende Forhold har med Hensyn til de andre Statsbaner. Jeg indrømmer, at det er ikke udtrykt fuldstændig i Vædringsforslaget selv; man har i Betænkningen udtalt sig i saa Henseende supplerende Vædringsforslaget, og jeg har antaget, og jeg har virkelig haft Grund til at antage, at hele Udvalget var enigt om, hvad der staar i Betænkningen derom. Der staar, at, idet man gaar ud fra som en Selvfølge, at Staten overtager Driften, betragter man det ogsaa som en Selvfølge, at de Forandringer i Driftsforholdene, som kunne siges at være en nødvendig Følge af Overtagelsen, foretages af Regjeringen i mindre begrændset Omfang, men at i Overgangstiden de væsentlige Forandringer, som kunde ønskes foretagne, og hvorved Statskassen enten kunde lide væsentligt, eller som maatte have større Betydning, ikke foretages uden Billigelse fra Rigsdagens Side. Man har ikke ment at burde optage en Bestemmelse derom i Loven, naar Regjeringen havde kunnet tiltræde denne Opfattelse. Vi sige, at vi gaa ind paa, at det er en Selvfølge, at, indtil denne Lov er

udkommen, skulle vi med Hensyn til disse Hovedpunkter søge at komme overens med Regjeringen. Efterat imidlertid den høitærede Minister paa sine egne eller paa sin høitærede Kollegas Indenrigsministerens Vegne ikke har kunnet tiltræde Vædringsforslaget i den Stikelse, hvori det foreligger, og ikke har kunnet gaa ind paa den temmelige Betragtning af Sagen, som er fremsat i Betænkningen, saa er jeg aldeles enig med den høitærede Minister i, at det er ønskeligt, at dette Spørgsmaal nærmere forhandles mellem 2den og 3die Behandling. Da vi ikke kunne naae en Overtenskomst om det, der ikke er skrevet, saa er det bedst, at vi enten søge at naae at blive enige om, hvad der skrives i Loven, eller at vi i selve Loven fastsaa Uenigheden imellem os. Jeg vilde ønske, at vi kunde naae en Medtation imellem 2den og 3die Behandling, hvorom vi Alle kunde slutte os med Hensyn til dette Spørgsmaal, men der er jo ogsaa en Mulighed for, at Resultatet vil blive et andet. Det forekommer mig imidlertid, at det er en noget stiv Fordring fra Regjeringens Side at ville kræve hele dette Forhold overdraget til Administrationens egen Raadighed uden videre; medens Selskabet, naar jeg skal anstille en Sammenligning i disse Forhold, der har lige saa megen Sagkundskab som Regjeringen, baade har en Generalforsamling, en Plenarbestyrelse og en Direktion til at forhandle om alle de Selskabet vedrørende Forhold, saa mener Regjeringen, at den nu kan overtage Generalforsamlingens, Plenarbestyrelsens og Direktionens Myndighed i alle disse Forhold, uden at have Noget med Rigsdagen at gjøre, end ikke i Overgangstiden. Det tror jeg ikke, er rigtigt. Jeg er enig med den høitærede Minister i, at den Bemærkning, der findes i Betænkningen, ikke er dikteret af nogen Mistillid til Statsdriften eller til den Maade, hvorpaa den i Almindelighed er udført, men man kan heller ikke skjule for sig selv, at Bestemmelsen i Loven af 14de Marts 1867, hvorefter disse Forhold senere skulde fastsættes ved Lov, ikke har fundet en saadan Udførelse, ja, at man ikke engang fra Regjeringens Side i de senere Aar har gjort Forsøg paa at bringe den til en saadan Udførelse, at man kunde tillægge den nogen særegen betydningsfuld Vægt, idet det, hvortil en saadan Lov er svunden ind i de sidste Par Aars Tid, egentlig kun er en Lov om Lønninger for en vis Del af Funktionærerne. Jeg er enig i, og jeg tror ogsaa, at hele Udvalget er det, at Administrationen maasse ogsaa bør have en væsentlig udvidet Frihed ud over, hvad Administrationen har ved Post- og Telegrafvæsenet med Hensyn til Løstanfættelser og flere saadanne Forhold, — jeg tror, det er en Nødvendighed for et saa stort industrielt Foretagende — ligesom ogsaa med Hensyn til Overtenskomster med andre Baner baade i Indlandet og Ulandet; men paa den anden Side maa der gives en vis Grændse mel-